

Vaststelling van de begroting van Nederlands Nieuw-Guinea voor het dienstjaar 1955

BRIEF VAN DE MINISTER VAN OVERZEESE  
RIJKSDELEN

No. 11

's-Gravenhage, 27 februari 1956.

Bij de behandeling van de begrotingen van Nederlands Nieuw-Guinea voor de dienstjaren 1953 en 1954 in de Tweede Kamer heeft de heer Van Meel inlichtingen gevraagd over de uitgifte van grond aan niet-autochtonen en de daarmee verband houdende prijsgeving door de inheemse bevolking van eventueel daarop rustende inheemse rechten, o.a. waaruit de te betalen „billijke vergoeding” bestaat, wie dat beoordeelt en wie erop toeziet, dat aan de inheemsen niet te kort wordt gedaan (*Handelingen* 1954—1955, deel I, blz. 463).

Hierop kon door mij destijds geen volledig antwoord worden gegeven, aangezien de daartoe nodige gegevens mij niet ter beschikking stonden (*Handelingen* 1954—1955, deel I, blz. 511).

De heer Van Meel heeft daarop in tweede termijn gevraagd of ik, zodra ik over die gegevens zou beschikken, aan de Kamer zou willen mededelen hoe het te dezen aanzien in de praktijk gesteld is (*Handelingen* 1954—1955, deel I, blz. 527).

Sedert zijn de betreffende gegevens uit Nederlands Nieuw-Guinea ontvangen en ik ben thans gaarne bereid alsnog te voldoen aan het verzoek van de heer Van Meel om de Kamer ter zake in te lichten. In verband hiermede heb ik de eer U Hoogedelgestreng de volgende mededeelingen te doen.

Uitgifte van grond met Westerse rechten aan niet-autochtonen heeft in Nederlands Nieuw-Guinea alleen plaats, indien de belangen van de inheemse bevolking niet worden geschaad en nadat eventueel op de grond rustende inheemse rechten vrijwillig en tegen billijke vergoeding zijn prijsgegeven.

Alle grondaanvragen worden onderzocht door daartoe ingestelde commissies van grondonderzoek, waarin bestuursambtenaren zitting hebben. Deze commissies onderzoeken of de inheemse rechthebbenden hun rechten vrijwillig afstaan en tot hun genoegen zijn schadeloos gesteld, zomede of door de uitgifte aan niet-autochtonen de belangen van de inheemse bevolking niet worden geschaad. Indien dit laatste wél het geval mocht zijn, hetgeen uiteindelijk wordt beoordeeld door de gezaghebbende, die over de uitgifte van de grond met het aangevraagde recht beslist (in de regel het hoofd van de Dienst van Binnenlandse Zaken), wordt de grond niet uitgegeven. Uiteraard wordt de grond evenmin uitgegeven, indien de door gegadigden geboden prijs naar het oordeel van de rechthebbenden te laag is.

Blijkt aan de betrokken bestuursambtenaar, dat de bevolking uit onwetendheid te weinig vraagt — hetgeen evenwel in de praktijk niet voorkomt —, dan zorgt hij, dat de bevolking wordt voorgelicht. Indien de commissie de vraagprijs te hoog zou achten, is haar uitdrukkelijk verboden de inheemse rechthebbenden tot een lagere prijs te bewegen. Indien het Gouvernement zelf gronden nodig heeft, kan de taxatiecommissie hogere prijzen vaststellen dan eventueel te laag geachte vraagprijzen van de bevolking, zulks ingevolge artikel 7, lid 6, van de „Voorschriften omtrent het verkrijgen van de vrije beschikking over ten behoeve van den Lande benodigde gronden”. (Bijblad op het *Staatsblad van Nederlandsch-Indië*, no. 11372 jo. no. 12746.)

De vergoeding heeft in de regel plaats in geld, soms ook in goederen of in beide.

Ten slotte moge nog worden opgemerkt, dat van de door de heer Van Meel in dit verband aangehaalde passage uit het rapport aan de Verenigde Naties over 1951 (blz. 31) sedert een betere versie is gegeven in het rapport aan de Verenigde Naties over 1954 (blz. 24).

Aan  
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer  
der Staten-Generaal

De Minister van Overzeese Rijksdelen,  
W. J. A. KERNKAMP.